

CALEB KAN NIET HOREN. MAAR HIJ ZIET ALLES

EMMA VISKIC

Resurrection Bay

'Een verbijsterende thriller.' THE TIMES

WINNAAR
NED KELLY AWARD

WINNAAR
DAVITT AWARD

NOMINATIE
GOLD DAGGER

I

Caleb hield hem nog steeds vast toen de ambulance arriveerde. Eigenlijk was het dom geweest om een ambulance te bellen; Gary was dood. Hij moest wel dood zijn. Ademhalen was onmogelijk met een doorgesneden keel. De ambulanceverplegers leken hetzelfde te denken. Ze bleven staan voor de met bloed besmeurde tegels van de keukenvloer en keken naar Gary's slappe lichaam in zijn armen. Een man en een vrouw, gekleed in een blauw uniform, met een behoedzame uitdrukking op hun gezicht. De vrouw sprak, maar haar woorden gleden langs hem heen, te vormloos om te vatten.

'Het is te laat,' zei hij tegen haar.

Ze deed een stap achteruit. 'Heb je een mes? Iets scherp?' Ze praatte nu langzaam, elke lettergreep was duidelijk gevormd.

'Nee.' De spanning verdween niet uit haar gezicht, dus voegde hij eraan toe: 'Ik heb hem niet gedood.'

'Is er nog iemand in huis?'

'Nee, maar Gary's kinderen komen zo uit school. Ze mogen hem niet zien.'

Ze wisselde een blik met haar collega. 'Oké. Misschien kun je Gary nu neerleggen, zodat we hem kunnen onderzoeken.'

Hij knikte, maar leek zich niet te kunnen bewegen. De ambulanceverplegers overlegden even met elkaar en waagden zich toen dichterbij. Ze bogen Calebs vingers open en legden Gary voorzichtig op de vloer, hun vingers zochten een polsslag die er onmogelijk kon zijn. Bloed op hun handschoenen. Ook op hem. Op zijn handen en armen, de voorkant van zijn T-shirt was doorweekt. De stof plakte tegen zijn borst, nog steeds warm. Handen pakten hem vast, trokken hem overeind, en toen liep

hij. Door de woonkamer, langs de omgegooide dossierkast, de opengesneden kussens, het verbrijzelde glas. Weg van het gruwelijke iets wat vroeger Gary was.

Hij knipperde met zijn ogen tegen het fletse zonlicht in Melbourne. De stem van de vrouw zoemde vaag, maar hij keek langs haar heen de straat in. Alles zag er hetzelfde uit als altijd: een rij doorsneehuizen, trampolines in voortuinen, labradoedels in achtertuinen. Daar stond zijn auto, met twee wielen op de stoep. Toen Gaz hem sms'te had hij op het schiereiland juist een klus afgerond, met een geweldig resultaat, een en al schouderklopjes en felicitaties. Pas een uur later had hij het sms'je gelezen, toen twee uur in de auto, vastzittend achter tig vrachtwagens met aanhanger en oude Volvo's. Hij had door rood moeten rijden. Zich niet aan de snelheidslimiet moeten houden. De wetten van de natuur.

Politiezwaailichten kleurden de straat terwijl de schemering overging in duisternis. Caleb zat achter in de ambulance met een deken om zijn schouders, in het gezelschap van een bleke, zwijgzame agent die naar braaksel stonk. Zijn eigen maag kwam ook in opstand. Hij kon het bloed niet van zijn handen vegen. Het zat in zijn poriën en onder zijn nagels. Hij wreef ze over zijn spijkerbroek terwijl hij keek naar de onbekenden die Gary's huis in en uit liepen. Ze hadden klemborden en tassen bij zich en droegen plastic hoesjes over hun schoenen. Aan de overkant van de straat verlichtten de schijnwerpers van de busjes van de nieuwsdiensten de toekijkende menigte: burens, verslaggevers, kinderen op fietsen. De afstand was te groot om hun gezichtsuitdrukkingen te zien, maar hij voelde hun opwinding. Een spanning in de lucht als bij een naderende storm.

De agent sprong in de houding toen iemand over de oprit naar hen toe kwam. Het was de forse rechercheur, de man die hem had gefouilleerd en teleurgesteld leek toen hij het moordwapen niet vond. Ongeveer van Calebs leeftijd, hooguit midden dertig, met gemillimeterd haar en schouders die de zomen van zijn pak op de proef stelden. Telleco? Temenko? Tedesco.

Tedesco bleef voor de jonge agent staan. ‘Zorg dat de verslaggevers verder naar achteren gaan, bij het afzetlint vandaan, agent. En als je weer de neiging krijgt om te kotsen, richt het dan op hen in plaats van op de plaats delict.’ Hij wendde zich tot Caleb. ‘Nog een paar vragen, meneer Zelic, en dan mag u op het bureau een verklaring afleggen.’

Hij sprak met het ongedwongen ritme van een bewoner van een stadje op het stoffige platteland, maar zijn gezicht lag deels in de schaduw. Caleb stond op en deed een paar stappen opzij om hem het licht in te trekken.

Tedesco keek van hem naar de dichtstbijzijnde straatlantaarn. ‘Als het hier te donker voor u is, kunnen we dichter naar het huis toe gaan.’

Meters van Gary’s lichaam. De stank van bloed en angst.

‘Hier is prima.’

‘Ik neem aan dat uw relatie met hoofdagent Marsden meer was dan alleen zakelijk.’

‘Hij is een vriend.’ Nee. Geen tegenwoordige tijd meer voor Gary. Van nu af aan alleen verleden tijd: ik kende een man die Gary Marsden heette, ik hield van hem als van een broer.

Tedesco sloeg Caleb nauwlettend gade, met een uit steen gehouwen gezicht, en met net zo weinig warmte. Hij haalde een notitieboekje uit zijn zak.

‘Dat dringende telefoontje waarin hij u vroeg om te komen... Kunt u zich zijn exacte woorden herinneren?’

‘Ik kan het u laten zien, het was een sms-bericht.’ Zijn hand ging naar zijn jaszak, ontdekte dat die leeg was. Shit. Hij klopte op de zakken van zijn spijkerbroek. ‘Ik ben mijn telefoon kwijt. Ligt die in het huis?’

‘Een sms-bericht, geen telefoontje? Niet al te dringend, dus. Het kan gewoon toeval zijn dat hij u vroeg om te komen.’

‘Nee. Gaz sms’te me altijd, dat doet iedereen. En hij was bang. Zijn grammatica was altijd correct, maar dit bericht was krom. Zoiets als: “Scott achter me aan. Kom mijn huis. Dringend. Praat met niemand. Niemand.” Allemaal hoofdletters.’

Tedesco bladerde langzaam door zijn notitieboekje en schreef

de boodschap toen op. Zorgvuldige letters en interpunctie, een vaste, duidelijke hand. Hij zou het in de rechtszaal zonder te haperen kunnen voorlezen. Gaz zou het hebben goedgekeurd.

Hij hield zijn pen boven het notitieboekje. 'Wie is Scott?'

'Dat weet ik niet.'

'Het interesseert me niet met wat voor louche transacties uw firma zich bezighoudt, meneer Zelic. Ik ben van moordzaken, niet van fraude, niet van narcotica. Dus waar hebben we het over? Een mislukte deal? Hebben jullie je in de nesten gewerkt?'

'Nee, helemaal niet. Trust Works is legaal. We houden ons bezig met bedrijfsbeveiliging, fraudeonderzoek, dat soort zaken. Mijn partner is een voormalig politieagent, Frankie Reynolds. Vraag maar rond, het halve korps kan voor haar instaan.'

'En hoofdagent Marsden? Hoe past hij in dit plaatje?'

'Hij hielp gewoon een handje met een verzekeringszaak, om wat extra geld te verdienen.'

Het was een flits van inspiratie geweest terwijl hij op een vrijdagavond met Gaz een biertje had gedronken. De oplossing voor een klus die veel te groot voor hen was. Frankie had zelfs geprobeerd hem de klus uit het hoofd te praten. Waarom had hij verdomme niet naar haar geluisterd?

Tedesco zei weer iets, vroeg of Gaz ... iets had. Geweldsproblemen? Nee, dat sloeg nergens op.

'Neem me niet kwalijk, wat zei u?'

'Geldproblemen,' zei Tedesco. 'U zei dat hij u hielp om wat extra geld te verdienen. Had hij geldproblemen?'

'Nee, maar hij heeft een jong gezin, wat extra geld komt altijd van pas. Hoor eens, er moet een verband zijn met die zaak. Het gaat om een paar grote inbraken in een magazijn. Gaz dacht dat de dieven een contactpersoon binnen het bedrijf hadden.'

'Agent Marsden is niet vermoord door een onbetrouwbare magazijnmanager, meneer Zelic. Hij is geëxecuteerd. Geëxecuteerd... dat is een woord dat je niet vaak in de buitenwijken hoort.'

Een vrolijk ogend woord: een glimlachje bij de tweede lettergreep, de lippen iets getuit bij de vierde.

‘Overall bloed, op de muren en het plafond.’ Tedesco wachtte even. ‘Ook u zit onder. Dat is iemand die een boodschap overbrengt. Wie? En welke boodschap?’

‘Dat weet ik niet. Hij praatte alleen maar met mensen. Niks gevaarlijks, niks... Ik weet het gewoon niet.’

De ogen van de rechercheur boorden zich in die van Caleb. Grijs, de kleur van graniet, niet van de lucht. Als de zwijgende starende blik een verhoortechniek was, dan was die aan hem niet besteed. Hij had stilte altijd veiliger gevonden dan woorden.

‘Oké,’ zei Tedesco uiteindelijk. ‘Kom maar mee. Ik laat u door iemand naar het bureau brengen.’

‘Wacht. De hond, de hond van de kinderen. Ik heb hem niet gezien. Is die...?’

De woorden van de rechercheur gingen verloren toen hij zich omdraaide, maar Caleb zag nog net zijn gezichtsuitdrukking. Een flits van oprechte emotie: droefheid. Verdomme. Arme kinderen. Tedesco was al halverwege de overkant van de straat en liep met grote stappen in de richting van de menigte. Later, daar zou hij zich later mee bezighouden. Hij moest zich nu vermennen. Hij trok een sprintje om Tedesco in te halen en dook samen met hem onder het afzetlint door. Camera’s draaiden hun zwarte lens zijn kant op. Lampen, microfoons werden onder zijn neus geduwd, een vaag bulderend geluid. Hij verstarde.

Tedesco stond voor hem, zijn mond bewoog snel. Iets over parachutes? Parasieten?

‘Ik begrijp het niet,’ zei Caleb, en toen besepte hij dat hij gebarentaal gebruikte. Hij probeerde het opnieuw met woorden.

De rechercheur pakte zijn arm vast, trok hem mee naar een politiewagen en duwde hem naar binnen. Het portier sloeg dicht, maar kon de gretige gezichten niet afschermen.

Caleb deed zijn ogen dicht en schakelde zijn hoorapparaatjes uit.

Scott. Een zachte naam, een sisklank en lucht. Wie was dat in godsnaam? En waarom had Tedesco twintig seconden lang een duidelijk leeg notitieboekje doorgebladerd toen Caleb die naam had genoemd?

2

Hij nam een douche, dumpte zijn bebloede kleren in de vuilcontainer van het appartementencomplex en nam nog een douche. Een glimp van iets Halloweenachtigs in de badkamerspiegel: witte huid die afstak tegen donker haar, zwarte holten als ogen. Wat nu? Proberen te slapen? Eten? Hij liep de woonkamer in. De roze muren en oranjegestreepte meubels vloekten, zelfs in het halfduister. Het waren overblijfselen van de vorige huurder, samen met de paarse vloerbedekking en de geur van wierook, die er nog steeds hing. Bij haar eerste bezoek had Frankie gehuiverd toen ze de kleuren zag, en als cadeau voor zijn nieuwe woning had ze hem een blik witte verf gegeven. Anderhalf jaar later was hij nog niet verder gekomen dan het van de vloer naar het tafeltje in de gang verplaatsen. Tien liter. Zou dat genoeg zijn om Gary's keuken te verven? Eerst moest die schoongemaakt worden. De muren en het plafond boenen. De vloer.

Iets gruwelijks steeg in hem op, klauwde om naar buiten te komen. Bewegen en blijven bewegen. Hij beende de kamer uit en was halverwege de voordeur toen er licht opflitste: er werd aangebeld. Het was Frankie. Ze droeg haar gebruikelijke spijkerbroek en afgedragen leren jasje. Haar korte grijze haar met paarse punten zat zo warrig als dat van een vogelverschrikker.

'Cal.' Ze hees haar rugzak op haar schouder en opende haar armen. 'Zwaar klote, maat. Wat verschrikkelijk.'

Hij gaf zich over aan haar benige omhelzing, knipperend tegen het brandende gevoel in zijn ogen.

Ze drukte hem even dicht tegen zich aan en liet hem toen los. '... thuis? Ik ben ... uren ...'

'Wat zeg je?'

Ze tuurde naar hem, haalde de lichtschakelaar over. Hij kromp ineen in het plotselinge licht.

‘Wanneer ben je thuisgekomen?’ vroeg ze langzaam. ‘Ik ben je al uren aan het sms’en.’

‘Ik ben mijn telefoon kwijt. Ik ga hem later wel zoeken, ik moet er nu vandoor.’ De woorden bleven op zijn tong hangen, te snel voor zijn mond. ‘Ik moet met iedereen praten. Iemand moet weten wie Scott is.’ Hij deed een stap naar voren, maar Frankie blokkeerde de deuropening. Ze had een eigenaardig wezenloze uitdrukking op haar gezicht.

‘Cal, het is één uur ’s nachts.’

‘O.’ Hij keek op zijn horloge. Zijn hand trilde.

Ze sloeg een arm om zijn schouders, ze was lang genoeg om zich niet te hoeven uitrekken.

‘Kom,’ zei ze, en ze loodste hem de woonkamer in. ‘Ga zitten. Ik ben zo terug.’ Ze verdween in de keuken.

Hij liet zijn hoofd in zijn handen vallen. Drie dagen eerder had hij op deze bank gezeten en Gaz overgehaald om hem met de zaak te helpen. Het was een verzekeringsklus: een paar professionele inbraken in een magazijn in Coburg en de diefstal van twee miljoen dollar aan sigaretten. Gaz was een beetje gaan rondvragen, op zoek naar vergelijkbare zaken. Drie dagen. Twee-enzeventig uur. Wat kon er in godsnaam in die tijd zijn gebeurd?

Geëxecuteerd... Overal bloed, op de muren en het plafond.

Een aanraking op zijn schouder. Frankie stond voor hem met een beker in haar hand met iets wat naar kattenvoer stonk.

‘Champignon-crème,’ zei ze terwijl ze de beker op de salontafel zette.

Hij staaarde ernaar. Eten bereiden hield voor Frankie in dat ze een zak chips openmaakte.

‘Heb je soep gemaakt?’

‘Gemaakt? Laat me niet lachen, ik heb een blik opengemaakt. Het was óf dit óf ontbijtcrackers.’ Ze plofte neer op de stoel tegenover hem en stootte met haar voet tegen haar rugzak. ‘Ik heb Johnny ook meegebracht. Ik ging ervan uit dat je niks sterkers dan bier in huis zou hebben.’

Een drankje zou wel lekker zijn. Slecht. Afschuwelijk voor Frankie. Ze stond al jaren droog, maar toen ze elkaar leerden kennen, in zijn begintijd als verzekeringsinspecteur, had ze de geur van whisky gedragen als parfum.

‘Misschien later,’ zei hij.

‘Verdomme, Cal, ik weet niet wat ik moet zeggen. Jij hebt hem gevonden? Jezus.’ Ze streek met een hand door haar haar, dat recht overeind ging staan. ‘En de telefoon... hoe heb je de politie kunnen bellen?’

Met Gary’s telefoon. Pratend tegen de stilte, vurig hopen dat iemand hem zou horen, dat er iemand zou komen.

‘Ik heb het nummer ingetoetst en gepraat. De rechercheur is een man die Tedesco heet. Ken je hem?’

Ze dacht even na, schudde toen haar hoofd. ‘Moet van na mijn tijd zijn. Hoe staat het ervoor? Ben jij een verdachte? Die hufters hebben me geen moer verteld.’ Ze leek van haar stuk gebracht door het gebrek aan liefde van haar vroegere collega’s.

‘Ik geloof van niet. Iedereen werd veel rustiger toen ze beseften dat ik geen mes had.’

‘Je gelooft van niet? Jezus, Cal, waarom heb je niet om een tolk gevraagd?’

Zijn gezicht werd rood van verontwaardiging. ‘Omdat ik verdomme geen tolk nodig heb.’

‘Wind je niet zo op. Jij en ik weten allebei dat je het soms moeilijk kunt volgen. Bijvoorbeeld als je moe bent, of van streek, of als mensen vragen op je afvuren. Het zou me verbazen als je de helft van wat ze hebben gezegd hebt begrepen.’

‘Ik heb alles begrepen. Tedesco denkt dat Gaz met een louche zaak bezig was. Wij ook. Hij wilde niet naar me luisteren toen ik begon over die verzekeringsklus.’

‘Die magazijninbraak? Wat heeft die ermee te maken?’

‘Gaz sms’te me dat er iemand die Scott heette achter hem aan zat.’ Hij moest even slikken. ‘Ik las het pas toen het te laat was.’

‘Hij heeft mij ook gebeld.’ Ze wendde haar hoofd af. ‘Ik heb het telefoontje naar de voicemail laten gaan. Ik was bezig met... Verdomme.’

God, wie had Gaz nog meer geprobeerd te bereiken?

‘Wat heeft hij ingesproken? Zei hij iets over de klus of Scott?’

‘Nee, alleen dat ik hem terug moest bellen. Maar, Cal, bij deze zaak is niemand betrokken die Scott heet.’

‘Weet je dat zeker? Er werken een hoop mensen in dat magazijn. En er is ook nog het beveiligingsbedrijf en de...’

‘Hoor eens, ik heb die gasten zo grondig onderzocht dat ik precies weet wie meer vezels moet eten – er is geen Scott. En niks in die zaak wijst erop dat de dieven gewelddadig zijn.’

‘Je zei dat er bij de tweede inbraak een bewaker gewond was geraakt.’

‘Lichte hersenschudding, hij had nauwelijks een buil. Je zou bijna denken dat ze hun uiterste best hebben gedaan om hem geen kwaad te doen.’ Ze tikte op de armleuning van haar stoel, een aritmisches patroon waarbij ze al haar vingers gebruikte. ‘Hoe was Gary... Was hij... Had je het gevoel dat het het werk van een professional was? Hoe zijn ze binnengekomen?’

‘Via de voordeur ingebroken.’ Nee, dat klopte niet. Toen hij voor Gary’s deur stond met de winterzon achter zich, bescheen die een onbeschadigd slot. ‘God. Hij heeft de deur opengedaan. Hij heeft ze zelf binnengelaten.’

‘Zou hij hebben gekeken wie het was voordat hij opendeed?’

‘Een agent met jonge kinderen? Altijd.’

‘Het was dus iemand die er ongevaarlijk uitzag; een collectant, een bezorger.’

Maar toen ze nog kinderen waren, had hij Gaz geleerd hoe hij moest kijken. Hoe hij handen en ogen moest lezen. Hoe hij kon weten of een zijdelingse blik betekende dat hij moest maken dat hij wegwam of dat hij de eerste klap moest uitdelen. Had hij zich zo erg kunnen vergissen? Had hij de deur opengedaan voor een man met een klembord en een mes?

Hij keek in Frankies lichte ogen. ‘Het was iemand die hij kende.’

Ze zei niets. Ze zat nu erg stil, met haar handen gevouwen in haar schoot.

‘Twee mensen,’ zei hij. ‘Misschien drie. Gaz kon vechten, maar

er was in de gang geen schade aangericht. Een aan weerszijden, een voor zijn benen. Ze sleurden hem mee naar de achterkant van het huis, bij de burens vandaan. Ze hebben de hond gedood om hem stil te krijgen en hebben toen de boel gesloopt. Daar hebben ze de tijd voor genomen: alle kussens verscheurd, de laden leeggegooid, de tv en de computer vernield.'

Wat hadden ze het eerst gedaan: Gaz vermoord of de boel vernield? Niet denken aan Gary's lichaam op de vloer, zijn lege ogen, alleen aan de kamer. Boeken verspreid over de vloer, bloedspatten op de bladzijden.

'Ze hebben de boel vernield en hem toen vermoord. Ik vermoed dat ze hem op zijn knieën dwongen.' Een vuist in zijn haar, de kwetsbare huid van zijn keel blootgesteld. Heeft hij gesmeekt? Onderhandeld? Een flits van zilver en de koude beet van het mes. 'Hij was niet op slag dood. Het bloed... Het sproeide alle kanten op.' Hij knipperde met zijn ogen en stelde zijn blik weer scherp. Frankies ogen waren vochtig. 'Waarom hebben ze de boel vernield?' zei hij. 'Waarom hebben ze het risico genomen om daar zoveel tijd voor te nemen?'

'Ze zochten iets.'

'Ze hadden niet hoeven zoeken – Gaz zou het hun hebben gegeven. De kinderen konden elk moment thuiskomen. Sharon ook. Niets zou voor hem belangrijker zijn geweest dan hun veiligheid.'

'Misschien wilden de moordenaars een boodschap afgeven.'

'Dat zei rechercheur Tedesco ook.'

'Slimme vent.'

'Niet zo slim als hij denkt dat Gaz zich met louche zaken bezighield.'

Ze zei niets, maar begon weer met haar vingers op de armleuning van haar stoel te tikken.

'Zeg het nou maar,' zei hij.

'Waarom denkt Tedesco dat?'

'Omdat hij een idioot is.'

'In dertig jaar bij de politie ben ik bij moordzaken nog nooit een idioot tegengekomen. Genoeg klootzakken, maar geen idi-

oten.’ Ze maakte een kalmerend gebaar met haar hand. ‘Rustig nou maar. Ik zeg niet dat Gary corrupt was, ik zeg alleen dat je moet dimmen en Tedesco zijn werk moet laten doen.’

‘Ik kan toch niet... Ik heb hem gevraagd om het te doen, Frankie. Ik heb hem ermiddenin gegooid zonder te beseffen wat ik deed.’ Hij had het gevoel dat zijn keel werd dichtgeknepen.

‘Dat kon ook niet. Omdat er geen verband is met die zaak.’

Ze bleef praten, maar hij liet zijn blik afdwalen. Woorden, meer woorden, maar ze konden geen van alle de waarheid veranderen.

Ze gaf hem een klap op zijn arm. ‘Wil je me verdomme aankijken als ik tegen je praat? Hoe oud ben je? Drie?’

‘Ik heb geen peptalk nodig, Frankie.’

‘Ik geef je verdomme geen peptalk, ik zet de feiten voor je op een rijtje.’ Ze keek naar zijn handen en het drong tot hem door dat hij ermee over zijn spijkerbroek wreef. Hij hield ze stil.

‘Hoor eens,’ zei ze. ‘Misschien word je wat rustiger als ik beloof dat we morgen een beetje rond gaan snuffelen, hier en daar een paar vragen gaan stellen. Oké? Geweldig. En eet nou die soep op, zodat ik er niet meer naar hoeft te kijken. Het lijkt wel kattenkots.’

Er had zich een grijs vlies op de soep gevormd. Hij moest die soep opeten. Niet eten was het eerste teken. Dan niet slapen, vervolgens niet functioneren. Als je geluk had, kwam er een eind aan doordat een vriend je hielp opnieuw te beginnen in een klein appartement met roze muren en oranjegestreepte meubels.

Hij nam een hap. ‘Bedankt.’

‘Smaakt het? Als toetje heb ik een paar oude ontbijtcrackers voor je.’

3

Gary greep hem met bebloede handen bij zijn schouders en schudde hem door elkaar.

‘Ze hebben de hond gedood, Cal. Waarom heb je de deur opengedaan?’

Hij werd uit zijn slaap gerukt en snakte paniekerig naar adem. Gary bleef hem door elkaar schudden. Hij zat nog in de nachtmerrie gevangen en had een moment nodig om te beseffen wat er aan de hand was: het was zes uur ’s ochtends en zijn wekkerkussen vibreerde. Christus. Hij tastte rond naar de aan-uitschakelaar, zwaaide zijn benen het bed uit en trok zijn hardloopkleden aan. Verder slapen kon hij wel vergeten.

Naar de badkamer voor een snelle plas en een handvol water. Zijn hoorapparaatjes lagen als roze slakjes op de toilettafel. Duur genoeg om een gat in zijn bankrekening te slaan. Klein genoeg om ze onder zijn haar te verbergen. Ze veranderden de stilte in zijn oren in verre geluiden, wazig en richtingloos, als het geruis van een onderwaterwereld. Zijn hand ging ernaartoe, bleef erboven hangen. Dom om ze niet te gebruiken, een kans om een waarschuwend claxon of een optrekkende vrachtwagen te horen. En elk ander niet te interpreteren gezoem en gerommel. Nee, nog niet. Eerst een eind hardlopen langs de rivier. Niets dan voetstappen en ademhaling, de tintelende koude wind in zijn gezicht. Hij draaide zich om en verwachtte bijna Kat in de deuropening te zien staan, met slaperige ogen, maar met de duidelijke waarschuwing om buiten voorzichtig te zijn. Vreemd hoe een afwezigheid zo zwaar kon wegen.

Frankie lag languit op de bank. Ze had hem om een uur of twee naar bed gestuurd en gezegd dat ze net zo goed kon blijven

voor die paar uur slaap die ze nog zou krijgen. Hij was er vrij zeker van dat ze lag te snurken. Haar mond stond open, haar haar was warrig: vreemd genoeg een geruststellende aanblik. Dat hij vijf jaar geleden samen met haar Trust Works had opgestart, was een van zijn verstandigste beslissingen ooit geweest – er was in de wereld niet veel wat Frankie niet had meegemaakt en overleefd. Mogelijk dankzij haar vermogen om overal doorheen te slapen.

Hij zette de wekker op haar telefoon op halfacht, stelde de sluimerstand in op drie keer vijf minuten en bukte zich om het toestel bij haar oor neer te leggen. Hij aarzelde. Er klopte iets niet. Hij rook... Hij liet zijn blik over de vloer gaan en liet zich toen op zijn handen en knieën vallen. Onder de bank lag een fles Johnny Walker Red. Hij trok hem eronderuit: halfleeg. Verdomme. Zes jaar van de drank af en dan koos ze dit moment om weer te gaan drinken. Hij omklemde de fles. Wat nu? Laten staan om haar ermee te confronteren? Het restant door de gootsteen spoelen? Over haar hoofd gieten?

Hij schoof de fles weer onder de bank en ging een eind hardlopen.

Om halfnegen waren ze onderweg. Frankie reed en Caleb las de aantekeningen door die Frankie had geprint. Angstaanjagend genoeg probeerde ze om de haverklap iets tegen hem te zeggen in gebarentaal. Ze had in de loop van de jaren een beetje Auslan opgepikt, voor het merendeel vloekwoorden. Ze was langzaam. Verschrikkelijk langzaam.

‘Man goed,’ gebaarde ze toen ze St George’s Road in draaide en in noordelijke richting verder reed. ‘Twintig jaar.’ Ze liet het stuur los om het x-teken voor ‘werk’ te maken.

Ze had het waarschijnlijk over de bewaker die ze wilden ondervragen en naar wie ze op weg waren, maar hij wilde het gesprek niet verlengen door dat te vragen.

‘Gewond. Niks herinneren. Zielig hoofd.’

Haar gebaren werden aangevuld met veelzeggende gezichtsuitdrukkingen, een grote verbetering. Jammer genoeg betekende

dit dat ze naar hem keek in plaats van naar de weg. Zijn voet trapte een denkbeeldig rempedaal in toen ze op de baan voor tegemoetkomend verkeer belandde en recht op een truck met oplegger af reed.

‘We hebben straks allebei een zielig hoofd als je je ogen niet op de weg houdt.’

Met één hand gaf ze een ruk aan het stuur, terwijl ze met de andere het universele ‘fuck you’-gebaar maakte. Het stond voor hem vast dat hij de volgende keer zelf zou rijden. Maar zijn auto stond nog voor Gary’s huis geparkeerd. Het zou wel een tijdje duren voordat hij het kon opbrengen om hem daar weg te halen.

‘Zijn naam...’ Ze klemde het stuur tussen haar ellebogen en begon heel langzaam met haar vingers te spellen. Haar ene vuist op de andere: G. Een por naar haar middelvinger: I.

Hij keek naar de map: Giannopoulos. Dit werd hun dood.

‘Arnie Giannopoulos,’ zei hij. ‘Zestig jaar. Werkt al twintig jaar bij City Sentry Security. Liep een lichte hersenschudding op en kan zich niks herinneren van de inbraak.’ Hij wees uit het raam. ‘Thompson Street is de volgende rechts.’

Frankie wierp een vluchtige blik op de weg en draaide vlak voor een te hard rijdende bestelwagen de straat in.

Toen Caleb zijn ogen weer opendeed, stopten ze net voor een vervallen bungalow.

‘Oké als ik het woord doe?’ vroeg Frankie toen ze uitstapten.

Code voor: *Kun je in een gesprek twee mensen volgen?*

‘Tuurlijk.’

‘Want hij had een oogje op me.’

‘Shit, echt waar?’ Dat betekende dat hij de rol van de slechte agent ging spelen en zij de goede, een rolverdeling waarin hij zich nooit echt prettig voelde.

Toen ze naar de deur liepen, bekeek hij het huis. Het had een nieuwe fundering nodig, een nieuw dak, en de gevelbekleding was ook aan vervanging toe, maar er zaten nieuwe tralies voor de ramen. Op de kozijnen lag nog zaagsel van de boorgaten. Hij knikte ernaar terwijl ze wachtten tot iemand reageerde op Frankies klop op de deur.

‘De sloten zijn ook nieuw,’ zei ze.

Toen ze zich omdraaide viel de zon op haar gezicht. Frankie kon normaal gesproken doorgaan voor een excentrieke jongen van zestien, maar die ochtend waren al haar zevenenvijftig jaren haar aan te zien: slappe huid en roze omrande ogen, holle wangen. De fles was verdwenen tegen de tijd dat hij terugkwam van zijn run. Ze hadden er geen van beiden iets over gezegd.

De deur ging op een kiertje open en een man keek hen langs een veiligheidsketting aan. Zijn lange gezicht zal vol geel geworden blauwe plekken. Een van zijn oren was gezwollen en een zwaluwstaartje hield de randen van een wond bij elkaar die van zijn bloeddorlopen oog naar zijn lip liep. Een opzettelijke snijwond, recht en diep.

Caleb keek even naar Frankie. Dit was veel meer letsel dan de enkele klap op het hoofd die in het politieverslag was genoemd. ‘Nieuw,’ vormde ze geluidloos met haar lippen.

‘Niet weer de politie,’ zei Arnie geërgerd, maar hij speurde trillend en met knipperende ogen de straat achter hen af.

Frankie keek nadrukkelijk naar zijn gezicht. ‘Je ziet er niet al te best uit, Arnie. Wat is er gebeurd?’

‘Ik heb een ongelukje gehad.’

Caleb kon niet zien wat Frankie hierop zei, maar Arnie klemde zijn haveloze blauwe kamerjas tegen zijn keel. ‘Nee,’ zei hij. ‘Niet hier. Kom binnen.’ Hij deed de deur van de ketting, liet hen binnen en deed de ketting er snel weer op.

‘Politie?’ gebaarde Caleb naar Frankie toen ze achter de bewaker door een donkere gang liepen. Voormalig brigadier Francesca Reynolds grijsde alleen maar.

Arnie leidde hen een schaars verlichte woonkamer binnen en liet zich op een leunstoel zakken. De kamer rook naar oude potpourri en ongewassen huid. De schoorsteenmantel stond vol met porseleinen poezen en hondjes, en aan de muren hingen ingelijste wandkleden met boerderijaferelen. Het thema was zelfs doorgevoerd in de zithoek: koeien en paarden, een zonsopgang boven groene weilanden. Arnie had óf vroeger een vrouw gehad, óf hij worstelde met een gespleten persoonlijkheid.

De bewaker sloeg zijn armen over elkaar en stak een tirade af. ‘... te zijn ... mensen en ... hebben rechten ...’

Shit. In dit licht zou hij de helft van het gesprek niet kunnen volgen. Tijd om gebruik te maken van zijn ‘slechte agent’-macht. Hij liep de kamer door en bleef voor Arnie staan. Hij keek de bewaker recht in zijn knipperende ogen, boog zich toen voorover en knipte een tafellamp aan. Een roze gloed verlichtte Arnies gezicht. Het effect was minder intimiderend dan Caleb zich had voorgesteld. De poezen op de lampenkap hielpen ook niet bepaald. Hij vermeed oogcontact met Frankie, liep naar de schoorsteenmantel en leunde er nonchalant tegenaan.

‘Neem me niet kwalijk, Arnie,’ zei Frankie. ‘Vind je het goed als ik ga zitten? Het was gisteren een lange dag.’

‘O.’ Arnie liet zijn armen zakken. ‘Sorry, schat, natuurlijk. Je hebt een zware baan voor een meisje, eh... vrouw.’

Frankie glimlachte ingetogen en nam plaats op een stoel naast de bewaker. ‘Niet zo zwaar als jouw werk. Je ziet eruit alsof je hebt gevochten sinds onze laatste ontmoeting.’

Haar lieve-meisjesact gaf Caleb altijd de kriebels; hij verwachtte steeds dat haar hoofd driehonderdzig graden zou draaien. Terwijl zij haar zwarte magie gebruikte, bleef hij naar Arnie kijken. Korte, onsamenhangende zinnen, droge lippen die als een kippensnavel naar zijn woorden pikten. Duidelijke medeklinkers, op de ingeslikte g’s na. Makkelijk leesbaar, maar waarom was hij zo zenuwachtig? De meeste mannen werden al snel rustig in de zeldzame gevallen dat Frankie haar charme op hen losliet, maar Arnie zag eruit alsof hij elk moment in tranen kon uitbarsten. Het zou interessant zijn om te zien hoe hij zou reageren als Caleb een beetje ging rondsuffelen. Hij bekeek nog een paar zinnen, maakte zich toen los van de schoorsteenmantel en liep op zijn gemak de kamer uit. Arnie schoof onrustig op zijn stoel heen en weer, maar probeerde hem niet tegen te houden.

Eerst de grote slaapkamer. Meer porseleinen beeldjes op de toilettafel. Hij pakte het beeldje van een herder op, veegde toen een dikke laag stof van zijn vingers. Dus niet de gekoesterde relikwieën van een overleden vrouw, maar de eigendommen van

een man die niet de energie kon opbrengen om zijn woonomgeving ten goede te veranderen. Snel verder – het had geen zin om vergelijkingen met zijn eigen leven te maken. Door naar de klerenkast. Geen muurkluis achter de zuur stinkende kleren of versleten schoenen. Ook niet achter het wandkleed van darterende lammetjes. Naar de keuken. Een fornuis en een koelkast, allebei stokoud, geen magnetron. Als Arnie corrupt was, was hij buitengewoon gedisciplineerd waar het ging om geld uitgeven.

Hij liep in de richting van de achterdeur, maar bleef opeens staan. Een lichte plek op de houten vloer. Een plek zo groot als het lichaam van een man was schoongeschrobd, maar donkere strepen gaven aan dat er iets tussen de planken was gesijpeld. Dit was waar Arnies aanvallers hem te pakken hadden genomen. Een heleboel bloed voor één snijwond. Misschien was Arnie een bloeder. Koud zweet brak uit op zijn voorhoofd. Hij wachtte even, stak toen zijn handen in zijn zakken en liep op zijn gemak de woonkamer weer in. Frankie keek hem aan en fronste haar voorhoofd.

Hij ging weer tegen de schoorsteenmantel staan leunen en keek naar Arnie.

‘...afgelopen dinsdag,’ zei de bewaker juist. ‘Gewoon een dom ongelukje. Had in de pub een paar biertjes gedronken met mijn vriend Pearose. Kan er niet meer zo goed tegen als vroeger. Viel op weg naar huis. Plat op mijn gezicht, overal bloed. Volgens Pearose mag ik van geluk spreken dat ik nog leef.’

Pearose? Dat kon niet kloppen. Hij nam zich voor om Frankie te vragen hoe die vriend heette.

‘Je bent dus twee dagen na de inbraak naar de pub gegaan?’ vroeg Frankie.

‘Ja, voor een paar biertjes met een vriend. Daar is niks verkeers aan.’

‘Terwijl je een hersenschudding had?’

Arnies mond viel even open. ‘Lichte hersenschudding.’ Hij deed een poging tot een glimlach. ‘Ik heb een dikke schedel.’

Frankie schudde haar hoofd. ‘Arnie, we weten wat er is gebeurd: iemand heeft je in elkaar geslagen. Je hebt tijdens de

inbraak iets gezien en iemand heeft je onder handen genomen om te zorgen dat je je mond houdt.’

‘Nee, ik...’

‘Hij heeft je echt veel pijn gedaan, hè? Hij heeft je met zijn vuisten bewerkt, geschopt.’ Ze legde haar hand op die van de bewaker. ‘Een mes gebruikt.’

‘Nee.’ Arnie omklemde de kraag van zijn kamerjas. ‘Ik ben gevallen. Ik ben gevallen en er was... er was glas.’

Genoeg.

‘Een van zijn makkers heeft je tegen de vloer gedrukt terwijl hij in je gezicht sneed,’ zei Caleb.

Arnie keek hem nu aan. ‘Wablief?’

‘In je eigen huis, waar je dacht veilig te zijn. Wat denk je dat hij met je zal doen als hij erachter komt dat je hem hebt verlinkt?’

‘Wa-wablief?’

‘Want zodra we hier vertrekken ga ik rondbazuinen dat je een verklikker bent. Die glanzende nieuwe tralies voor het raam zullen hem niet tegenhouden. Die dure nieuwe sloten ook niet. Een mokerslag en de deur ligt aan puin, de gang door en dan staat hij in je kamer. Met dat mes.’

Arnies hand ging naar zijn wang. ‘Ik ben gevallen.’

‘Ik heb gezien wat hij met een mes kan doen, Arnie. Gisteren heeft hij een politieagent vermoord, een vriend van me. Zijn keel doorgesneden. Heel langzaam, zodat Gaz beseftte wat er gebeurde. Zodat hij kon zien dat zijn bloed over de muren en het plafond spoot. Over het speelgoed van zijn kinderen.’ En opeens stond hij voor de bewaker en boog zich over hem heen. ‘Weet je hoe dat eruitziet, Arnie? Hoe dat ruikt?’

Pijn in zijn pols: Frankie trok hem bij de bewaker vandaan. Hij deed hijgend een stap achteruit. Frankie keek hem aan met een blik die zei: ‘Hou je verdomme gedeisd,’ maar Arnie stak een hand naar hem uit.

‘Alsjeblieft. Je mag het hem niet vertellen. Hij vermoordt me.’

‘Wie, Arnie? We kunnen je niet beschermen als je ons dat niet vertelt.’

De bewaker schudde zijn hoofd als een in het nauw gedreven dier.

‘We zullen niemand vertellen dat we het van jou hebben gehoord, Arnie. Niet je werkgever, niet de politie. Helemaal niemand.’

Arnie deinsde terug. ‘Zijn jullie niet van de politie?’

Shit. Domme amateuristische fout.

De bewaker stond moeizaam op. ‘Klerelijers. Wat moeten jullie hier? Wegwezen.’

Frankie zei iets, haar handen maakten kalmerende gebaren.

‘Wegwezen. Sodemieter op.’ Speeksel verscheen in Arnies mondhoeken. Hij zwaaide een arm in de richting van de deur en zijn kamerjas viel open en onthulde een bleke, haarloze borst. Een rood litteken zo breed als een hand ontsierde zijn huid. Hij rukte de kamerjas weer dicht maar niet voordat Caleb het teken had herkend. Gal steeg op in zijn keel.

Iemand had de letter S in Arnies borst gekerfd.